

(SF), Rønholt (KF), Poul Schlüter (KF), Pal- le Simonsen (KF), Erik B. Smith (S), Steen- holdt (GrønL.), Steffensen (KrF), Stetter (KF), Jette Thomsen (KF), Knud Østergaard (KF), Lis Aaltonen (KF) og Merete Aarup (KF).

Hermed sluttede forespørgslen.

Den sidste sag på dagsordenen var:

3) *Forespørgsel nr. F 6:*

Forespørgsel til udenrigsministeren:

»Hvad kan udenrigsministeren oplyse om situationen i Mellemamerika, og hvilke initiativer agter regeringen at tage for at støtte Contadoragruppens fredsbestræbelser samt for at bistå Nicaragua med at afhjælpe følgerne af USAs intervention?«

Af Hans Hækkerup (S) m.fl.

(Forespørgslen anmeldt 9/10 85. Fremme af forespørgslen vedtaget 16/10 85).

Begrundelse

Hans Hækkerup (S):

Den udvikling, vi i disse år ser i Centralamerika, må fylde alle tænkelige mennesker med bekymring. Menneskerettigheder, som vi her i Danmark opfatter som en selvfølge, undertrykkes hver dag i de fleste lande i Centralamerika. Mulighederne for ved frie valg at vælge, hvem der skal repræsentere befolkningen, er kun til stede i begrænset omfang. Ofte er der ingen garanti for, at en fængslet bliver stillet for en domstol og slet ikke inden for 24 timer. Pressefriheden har trange kår. Censur er nærmere reglen end undtagelsen. Tortur er hverdagskost. Tusindvis af mennesker forsvinder sporløst hvert år. Indianerstammer forfølges og diskrimineres. Og værst af alt – i Guatemala, El Salvador og Honduras nedskyder dødspatroljer fagforeningsfolk, journalister, præster og andre, der tillader sig at have en anden mening end de regerende.

Alligevel er det sådan, at der i Centralamerika samtidig findes adskillige lande, hvor menneskerettighederne i store træk respekteres, f.eks. Belize, Costa Rica, Mexico og Panama, og det gør modsætningen endnu mere grel.

Desværre er det USA, der både økonomisk og militært har nøglen til udviklingen i Centralamerika, og den amerikanske regering betragter landene ved USAs bagdør som sit private interesseområde. Reaganadministrationen opfatter situationen sådan, at den har ret til at gribe ind i de centralamerikanske landes indre forhold med økonomiske og militære midler, og det sker næsten altid på den forkerte side.

Centralamerikas problemer skyldes, at en lille overklasse i århundreder har udnyttet den fattige landbefolkning. Det har desværre været et gennemgående træk, at USA har støttet den besiddende klasse i Centralamerika i dens bestræbelser på at undertrykke fagforeningsledere og politikere, der kræver nødvendige reformer. Det har betydet, at reformivrige kræfter har søgt støtte, hvor de kunne finde den, og det har desværre bl.a. været hos Cuba og Sovjet.

USAs indblanding har således været med til at ændre konflikternes karakter fra at være rene sociale konflikter til at blive en del af stormagternes globale opgør.

I de senere år er udviklingen oven i købet accelereret, og samtidig har den internationale gældskrise trukket tæppet væk under de politisk mere stabile lande i regionen.

Der er dog heldigvis også lande, som arbejder på at finde en fredelig løsning på konflikterne i området. Mexico, Panama, Venezuela og Colombia har sammen taget et initiativ til at stoppe støtten til guerillastykkerne, sikre tilbagetrækning af militærrådgivere, stoppe våbenleverancerne udefra, sikre gennemførelse af frie valg og garantere respekten for menneskerettighederne – det såkaldte Contadorinitiativ. Vi mener, det er vigtigt, at dette initiativ støttes og fastholdes uden at blive udvandet, og her mener vi, at den rolle, Danmark, de øvrige EF-lande, Spanien, Portugal og de nordiske lande har, er vigtig. De fleste direkte og indirekte involverede lande støtter nemlig Contadorinitiativet, i hvert fald i munden, men faktisk har USA i sin politik været medvirkende til at vanskeliggøre processen.

Så meget vigtigere er det, at Danmark alene, i det europæiske samarbejde og i nordisk regié presser på for at styrke samarbejdet med Contadorlandene om en fredelig løsning, og at vi øger den økonomiske og politi-